Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрация пôдъ ч. 3 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администрацiи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостваххъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на четверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на четверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 172. | Нинѣ: Происх. др. Пер. мощ. | Завтра: Гiполита Евзеб. | Субота 1 (13 серпня) 1892. | Всходъ сонця 4 г 53 м.; заходъ 7 г 14 м. Барем. 767 терм. + 19.0° + 10.6° | Рôкъ II.

Военнѣ рухи поза Европою.

Пôдчасъ коли у насъ въ Европѣ тихо и спокôйно, а що найбôльше веде ся борба на папери, то поза Европою слѣдно небезпечнѣ рухи военнѣ, котрѣ въ певнôй мѣрѣ стоять въ звязи зъ европейскою полiтикою и тому заслугують на трохи бôльшу увагу.

Мы вже згадували про ворохобню въ Авганiстанѣ и про занятє Памиру войскомъ россiйскимъ. Поступованє Россiи въ сихъ сторонахъ Азiѣ заслугує на велику увагу, тымъ бôльше, що теперь прибувъ ще оденъ свѣжiй фактъ, доказуючiй, що Россiя постановила мабуть безоглядно и енерґiчно вести свою полiтику на далекôмъ всходѣ. Ото телеґрама зъ Лондону подала коротку вѣсть, що войско россiйске впало до Персiѣ на побережу каспiйского моря. Причина сего була така:

Въ перскôмъ мѣстѣ Астерабадѣ, що лежить на 7 миль далеко вôдъ побережа Каспiйского моря, настали були зъ причины холеры розрухи. Перскѣ духовники розпустили вѣсть, що холера настала въ наслѣдокъ того, що въ мѣстѣ продають россiйскѣ пôдданѣ горѣвку. Въ слѣдъ за тымъ настали въ мѣстѣ розрухи а товпа напала на крамы Вôрменъ, россiйскихъ пôдданыхъ и стала ихъ розбивати. Россiйскiй консуль завôзвавъ тогды помочи вôдъ россiйской сторожи пограничнои. Явило ся заразъ кôлькадесять пограничныхъ козакôвъ а крôмъ того явили ся ще пôдъ мѣстомъ три россiйскѣ лоди канонѣрскѣ. Мѣсто Астерабадъ єсть столицею провiнцiѣ того самого имени и въ самôмъ кутику каспiйского моря має свôй портъ въ мѣсцевости Ґесъ. Зъ вôдси до Астерабаду єсть цѣлый день дороги. Чи войско зъ тыхъ канонѣрокъ пôшло ажъ до мѣста а вôдтакъ вернуло, не знати, але на всякiй спосôбъ єсть то фактъ дуже характеристичный, що Россiя зачинає вже й въ Персiи господарувати по своему. Загально припускають, що сей походъ россiйского войска до Персiѣ бувъ вже вôдъ давна приготовленый.

Въ Афґанiстанѣ закипѣла люта борба мѣжь ворохобниками а емiромъ. Вôнъ зобравъ вже 40.000 войска и вырушивъ противъ ворохобникôвъ, котрѣ дôстають помôчь вôдъ Россiѣ. На выжинѣ памiрскôй прийшло знову до борбы межи Хинцями а Россiянами, по котрôй Хинцѣ мусѣли уступити. То отже военнѣ рухи на одномъ кôнци; на другомъ, въ Африцѣ, маємо ворохобню въ Марокко и вôйну въ Дагомею.

То само що Россiя на всходѣ, то робить Францiя на заходѣ. Загально говорять, що ворохобня въ Марокко то дѣло французскои аґiтацiѣ. Султанъ марокканьскiй выславъ вправдѣ войско противъ ворохобникôвъ, але тѣ укрѣпили ся сильно и побили войско, котре вôдтакъ, спаливши кôлька сѣлъ, вернуло зъ нѣчимъ назадъ до табору пôдъ Танґеромъ. Французамъ ходить дуже о то, щобы заняти коли вже не саме Марокко, то бодай оазу Туатъ, що належить до Марокко, абы туды проложити собѣ дорогу въ глубину Африки ажъ до озера Чадъ, а зъ другои сторони въ глубину Африки ажъ до кольонiи Сенеґамбiѣ и до Дагомею, зъ котрымъ має теперь тôлько клопоту. Они выслали теперь нову експедицiю пôдъ проводомъ одного офiцира, котра має навязати близшѣ зносины зъ племенами въ глубинѣ Африки и позыскати ихъ для французскихъ плянôвъ. Въ самôмъ Дагомею розпочалась вôйна на добре. Францускѣ кораблѣ бомбардують дагомейске побереже и малыми вôддѣлами по 300 людей запускають ся въ глубину Дагомею. Дня 9 с. м. прийшло було зъ Дагомейцями до бôльшои борбы, котра тягнула ажъ до вечера а въ котрôй мало згинути дуже богато Дагомейцѣвъ. Французы мали лишь малѣ страты и спалили кôлька дагомейскихъ сѣлъ.

Выстава краєва въ р. 1894.

Гадка устроєня загальнои выставы краєвои вышла вôдъ „краєвого Товариства христiяньскихъ купцѣвъ и промысловцѣвъ“ — а першѣ зборы для нарады надъ тою справою вôдбули ся 29 червня с. р въ сали львôвского ратуша. Зборы були досыть численнѣ, а мѣжь участниками були кн. Адамъ Сапѣга, яко голова провiзоричного комiтету, Впреосв. Архiепископы Моравскiй и Исаковичъ та члены Выдѣлу краєвого пп. Хамецъ и Ґошардъ. На тыхъ зборахъ запали ухвалы, що выстава краєва має вôдбути ся и що найвôдповѣднѣйшiй рôкъ на выставу припадає на 1894 р. Пресесомъ комiтету выставы выбрано кн. Адама Сапѣгу, чотырма вiцепрезесами: ґр. Стан. Баденiого, Августа Горайского, президента мѣста Львова п. Мохнацкого и президента Кракова п. Шляхтовского. Принято „Статутъ краєвои выставы у Львовѣ въ 1894 р.“, выготовленый дромъ Скалковскимъ. Выбрано комiсiю орґанiзацiйну, котра має занятись выборомъ головного комiтету выставы та збиранємъ субскрипцiй на капiталъ основный и

Гаджi-Аґа-Кендъ и єго нарґiля.

(Оповѣданє зъ Кавказу. — А. Г. Сутнера.)

Якъ я познакомивъ ся зъ старымъ Гаджi-Аґа-Кендомъ? Заразъ вамъ розкажу. Вôнъ продавъ въ Тiфлисѣ куры, и то лишь самѣ молоденькѣ — старыми не торгувавъ. Скоро они „доспѣють“, — якъ то вôнъ бувало каже — набере ихъ въ коець десять або двацять штукъ, та ходить зъ ними улицями по мѣстѣ. Вôнъ не выкрикувавъ такъ, якъ другѣ єго конкуренты безустанно на весь голосъ „цiпля-цiпля“[1], лишь ходить спокôйно и поважно, не захвалює свого товару на всѣ губы и не торгує ся цѣлу годину за двѣ копѣйки. Жде бувало спокôйно на подвôрю, ажь хтось єго побачить, а коли вôдтакъ спытають єго, що дати за курята, то скаже цѣну. Дають єму менше, то вôнъ пôде собѣ гордо и навѣть не слухає, що єму вже щось накинули. Хиба що хтось єму скаже: „Нехай и такъ, заплачу“, то вôнъ оберне ся, подивить ся на купуючого нѣбы зъ якимсь докоромъ за то, що хотѣвъ торгувати ся, дасть курята, возьме грошѣ и пôйде собѣ дальше.

Таке лучилось и менѣ за першимъ разомъ. Коли вôдтакъ старый зъ недѣлѣ знову прийшовъ, я не говоривъ вже нѣчого, лишь заплативъ и въ тои поры ставъ вôнъ моимъ доставникомъ. Вôнъ приходивъ правильно все одного дня, ажь наконець минала пора молодыхъ курятъ. Впрочѣмъ я довѣдавъ ся лишь случайно о тôй сумнôй подѣѣ.

— Возьмѣть симъ разомъ двѣ пары — радивъ вôнъ одного дня щиро.

— Та на що? Буде зъ мене и одной пары, якъ звычайно.

— Не хочете?

— Нѣ, не хочу.

Вôнъ взявъ спокôйно коець на голову и пустивъ ся дальше. Але що вôнъ глянувъ на мене якось зъ докоромъ, то я завернувъ єго: „Зажди, кажу, Гаджi! Скажи менѣ, чому кажешь менѣ брати двѣ пары?

— Бо вже кôнчать ся.

— А чомужь ты менѣ того заразъ не сказавъ?

— Хибажь ты мене о то пытавъ?

— Ну, добре, то возьму хиба вже три пары.

Коли вôнъ такъ добувавъ зъ кôнця свôй товаръ, розповѣвъ менѣ на мое запытанє коротко, що вôдъ теперь не буде вже черезъ кôлька мѣсяцѣвъ ходити по хатахъ. Вôнъ, бачите, якъ то я теперь довѣдавъ ся, годувавъ богато курей. А що то бувъ лѣпшiй интересъ продавати молодѣ по хатахъ, то й не жалувавъ труду, лишь бѣгавъ зъ ними вôдъ рана до ночи улицями; старыми нехай собѣ торгує єго конкурентъ. Теперь вже не мавъ нѣякои журы, бо мусѣвъ доставляти курей майже до всѣхъ готелѣвъ и посылавъ имъ правильно що дня рано своимъ послугачемъ тôлько, кôлько було потреба.

Закимъ собѣ пôшовъ, подавъ ще менѣ руку и просивъ мене, зайти колись до него на Сардарабадѣ[2]).

Памятаючи на то запрошенє пôшовъ я одного дня туды. Весь свѣтъ знавъ Гаджi-Аґа-Кенда, то и не трудно було менѣ до него допытати ся. Вôнъ сидѣвъ въ малôй отвертôй будѣ, въ котрôй не було нѣчого лишь двѣ лавки, вкрытѣ лежниками. На однôй изъ нихъ сидѣвъ вôнъ цѣлѣсенькими днями зъ своимъ нарґiлемъ[3]). По нѣчôмъ не було видко, того що властитель тои буды занимаєсь торговлею; промысловый чоловѣкъ изъ заходу вывѣсивъ бы бувъ бодай зо двѣ клѣтки передъ входомъ та бувъ бы добре годованымъ въ нихъ куремъ, помалювавъ пѣра на червоно, щобы тымъ способомъ звабити людей. Але Гаджi не любивъ того; вôнъ мавъ своихъ певныхъ людей, що у него купували, а хто єго знавъ, то бувъ певный, що достане у него курей; хто же єго не знавъ — ну, тому годѣ було що порадити.

Гаджi пôзнавъ мене, подавъ менѣ руку и усмѣхаючись, хотѣвъ завести мене до заднои передѣлки, що була заслонена якоюсь старою

[1]) Зъ россiйского „цыпля“ значить ся курятко.

[2]) Такъ зве ся одна площа въ Тiфлисѣ на татарскôмъ передмѣстю.

[3]) Нарґiле, турецка люлька, якъ велика банька, наповнена бôльше якъ до половины водою. На шийцѣ єсть властива люлька, вôдъ котрои иде рурка ажь пôдъ воду, а цибухъ, звычайно гнучкiй, сягає лишь до того мѣсця, де єсть воздухъ. Коли курити, то вытягає ся насампередъ воздухъ въ баньки, а вôдтакъ и дымъ въ люльки, котрый переходить черезъ воду, и остуджуєсь.

фондъ ґаранційный. До сеи комісіѣ выбрано 30 членôвъ. Вкôнци заявивъ членъ выдѣлу п. Хамецъ, що Выдѣлъ краевый и Соймъ будуть старати ся всѣми средствами пôдпирати гадку устроеня выставы и улекшити введене еѣ въ житє.

Комісія орґанізаційна зачала свою роботу. И такъ найперше розослано 700 запрошень до знатнѣйшихъ особъ и представителѣвъ всѣхъ верствъ и званій, щобы зволили взяти участь въ загальныхъ зборахъ, які вôдбудуть ся дня 2 вересня с. р. у Львовѣ. На тыхъ зборахъ мае выбратись головный комітетъ выставы, до котрого пôсля статутôвъ належать: презесъ и чотиры віцепрезесы, выбрані на першихъ зборахъ 29 червня; шѣсть президентôвъ почетныхъ; особы запрошені комісіею орґанізаційною; вôдпоручники мѣстъ и корпорацій, котрі на фондъ основный або на фондъ ґаранційный выставы субскрибують що найменше 250 зр.; особы кооптованí головнымъ комітетомъ.

Заразомъ розослала комісія орґанізаційна зазывъ до субскрипціѣ на фондъ основный и ґаранційный. Выповнені и пôдписані бланкеты субскрипційні мають надослатись найпôзнѣйше до 20 липня. Що до призначеня обохъ тыхъ фондôвъ, то пôсля нормы установленои згаданою комісіею, фондъ ґаранційный лишь тогдѣ буде брати участь въ коштахъ выставы, коли покаже ся недоборъ. Участь сего фонду обмежаесь лишь до субскрибованои квоты. Натомѣсть фондъ основный мае уважатися за зворотный. Звороть того фонду наступить або въ цѣлости або у вôдповѣднôй части, зъ надвышки доходôвъ выставы. За сі обовязки признала комісія субскрибентамъ такі прероґативы: Особы субскрибуючі що найменше 250 зр. на фондъ основный будуть мати право до сталои, безплатнои карты вступу, а противно ті, котрі пôдпишуть що найменше 250 зр. на фондъ ґаранційный, до безплатнои участи въ торжествахъ отвореня и закрытя выставы.

Холера.

Міністерство торговлѣ выдало до зарядôвъ зелѣзничихъ таку вôдозву: „Зростаюча пошесть холерична въ Россіи, а также обставина, що богато подорожныхъ приѣзджае зъ околиць холерою навѣщеныхъ до краѣвъ репрезентованыхъ въ радѣ державнôй, выкликуе конечнôсть выдати далекосяглі зарядженя, щобы не допустити до занесеня пошести рухомъ зелѣзничимъ. Длятого взывае ся заряды зелѣзничі, щобы крôмъ точного выповнюваня загальныхъ приписôвъ, уважали особливо на выконуванє постановы що до случаѣвъ занедужаня на холеру або смерти подорожныхъ зô стороны пôдвластныхъ орґанôвъ и конечні зарядженя въ тыхъ случаяхъ сповняли скоро и енерґічно. Дальше конечна есть десинфекція ваґоновыхъ выходкôвъ. При тôмъ припускае міністерство, що приписані урядженя кльосетовí заведено вже у всѣхъ выходкахъ ваґоновыхъ, бо инакше треба ихъ безпроволочно завести такъ, щобы на случай холеры були готові. Позаякъ поки що заходить небезпечнôсть занесеня холеры лише зô стороны подорожныхъ, прибуваючихъ зъ околиць навѣщеныхъ холерою въ Россіѣ, длятого заходить потреба, щобы подорожныхъ, прибуваючихъ зъ Россіѣ до стацій граничныхъ, пересѣдаючихъ тамъ зъ россійскихъ ваґонôвъ до австрійскихъ поѣздôвъ, умѣщувати въ осôбныхъ возахъ, заосмотреныхъ безоглядно въ приряды кльосетовí, а также щобы до тыхъ возôвъ не допустити пôдчасъ дальшои ѣзды иншихъ подорожныхъ. Вкôнци треба конечно и пакунки подорожныхъ, приѣзджаючихъ зъ Россіѣ, изолювати вôдъ прочихъ пакункôвъ.

Пôсля урядового справозданя померло въ Россіи вôдъ часу выбуху холеры ажь до дня 2 серпня 23.919 людей, а то: на Кавказѣ 7887, въ Астраханѣ 4416, въ доньскôй области 2954, въ закаспійскôмъ краю 2884, въ саратовскôй ґуберніи 2324, въ Самарѣ 2027, въ Симбірску 312, въ Нижнôмъ Новгородѣ 221 а въ другихъ мѣсцевостяхъ разомъ 726 людей.

Зъ причины выбуху холеры въ Москвѣ, выдавъ тамошный ґен.-ґубернаторъ, вел. кн. Сергій вôдозву, въ котрôй каже, щобы Москвичѣ дали покорою и послухомъ добрый примѣръ, бо всякі розрухи буде строго карати. Холеру до Москвы занесли арештанты, котрыхъ тутъ привезено въ арештôвъ въ тыхъ сторонахъ, де вже була холера, а котрыхъ мали высылати на Сахалинъ.

Розôйшла ся непотверджена ще доси чутка, що въ Петербурзѣ проявило ся кôлька выпадкôвъ занедужаня на холеру. Найсильнѣйше выступае теперь холера въ Оренбурзѣ; тамъ було дня 9 с. м. 253 выпадкôвъ занедужаня, а 127 выпадкôвъ смерти.

Переглядъ политичный.

Пôсля вѣденьскихъ ґазетъ перебуде Є. Вел. Цѣсарь въ Галичинѣ ажь до дня 7 вересня; дня 8 вересня приѣде до Вѣдня а дня 10 вечеромъ поѣде до Детинець въ Чехахъ на маневры де перебуде 14 днѣвъ. Того дня поѣде Монархъ на угорскі маневры до Пятицерковь, котрі займуть чотири днѣ часу, а по ихъ скôнченю праѣде Є. Вел. Цѣсарь на довшій побутъ до Будапешту.

Одна угорска часопись помѣстила сензаційну вѣсть, що австрійскій бездымный порохъ есть лихій. Директоръ фабрики пороху въ Пресбурзѣ, Сіршь заперечуе тому рѣшучо и каже, що власти войскові нероблять сему порохови нѣякои доганы и приймають его безъ всѣлякихъ трудностей.

О конфліктѣ россійского войска зъ Хинцями въ Памірѣ доносять теперь зъ Ташкенту, що тамъ не прийшло ажь до битвы, бо коли Хинцѣ заняли були область належачу до Россіѣ, полковникъ Яновъ завôзвавъ ихъ лишь, щобы они зъ вôдтамъ вынесли ся и Хинцѣ заразъ на першій зазывъ уступили ся.

Въ Лондонѣ стало ся то, чого можна було сподѣвати ся. Кабінетъ Сальсберіого упавъ. Палата пословъ ухвалила вчера 350 голосами противъ 310 вотумъ недовѣрія кабінетови Сальсберіого и вôдрочила ся ажь до четверга.

Битва межи ворохобниками а войскомъ султана марокканьского закôнчила ся пôсля найновѣйшихъ вѣстей повною побѣдою султаньского войска. Войско пустило ся вечеромъ втѣкати и хотѣло сховати ся до Тарґеру, але тамошна залога заперла брами и не пустила его.

Новинки.

Львôвъ дня 12 Серпня.

— Приготовленя на принятє Є. Вел. Цѣсаря. Ц. к. ґенеральна Дирекція зелѣзниць державныхъ, постановила давати вôльні карты ѣзды третои клясы всѣмъ членамъ галицкихъ товариствъ спѣвацкихъ, що прибу-

---

занавѣсою; але я волѣвъ таки тамъ остати ся, де мы були. Зъ другои лавки, що була трохи бôльше до середины засунена, мôгъ я добре видѣти все, що дѣялось на базари, бо то було все таки цѣкавѣйше дивити ся на тôй рухъ на улици, якъ на закôпченї стѣны въ заднôй хатчинѣ.

Зъ Гаджового нарґіле курило ся разъ вразъ, якъ зъ комина; вôнъ водивъ задумчивымъ окомъ за синявыми та сѣрыми хмарками, що всѣлякими закрутасами пôднимали ся въ гору до стелѣ.

Вже при першôй моѣй гостинѣ ставъ старый, покуривши собѣ трохи, якійсь говоркій. Зъ разу вôдповѣдавъ лишь на мои пытаня, але вôдтакъ говоривъ цѣлыми речепями, що сплѣтали ся въ мале оповѣдане, а коли притихъ, то менѣ було лишь докинути слово, а вôнъ знову оповѣдавъ дальше. Выходило на таке, якъ колибъ вôнъ крôзъ сонъ говоривъ, якъ колибъ бувъ якійсь сновида. Ажь теперь зрозумѣвъ я, чому то всѣ ті Татары, що такъ якъ Гаджі, сидять въ своихъ будахъ та курять и стовпомъ дивлять ся навпередъ себе, можуть такъ цѣлыми годинами сидѣти й не рушитись.

Коли такъ мôй старый выкуривъ люльку и знову опамятавъ ся, казавъ, що нѣчогôсенько не знае о тôмъ, що якъ разъ говоривъ, — але вôнъ то знавъ добре, лишь не хотѣвъ признати ся: то були згадки зъ давнои минувшости, зъ часу, коли вôнъ ще не бувъ такъ подавъ ся, коли ему очи огнемъ свѣтили ся и коли у него було инше дѣло, а не — годувати куры.

Мене интересували его згадки зъ давно минувшихъ лѣтъ, тожь я ставъ до него такъ часто заходити, якъ вôнъ до мене тогды, коли зъ коицемъ на плечахъ являвъ ся въ моѣй хатѣ. Я принѣсъ ему за кождый разъ дечого: трохи чаю або кавы або тютюну. Тогды сяду собѣ бувало на лаву, а Гаджі набе собѣ люльку и поставить на ню розпаленый вугликъ. Люлька стане булькотати и зъ неѣ коптить вôдтакъ, якъ зъ комина, а мôй товаришь заразъ задивить ся на ті хмарки.

— Що ты тамъ видишь, Гаджі?

Я, бачите, все удававъ, що нѣбы то вѣрю въ то, що вôнъ щось видить въ тôмъ дымѣ.

— Виджу.... пару.... жовтыхъ кошебі.[4])

— То не богато.

— Зажди лишь.... они такі маленькі, дуже малевькі.... ледви такі, якъ моя рука.

— То, видко, якоись молодои дѣвчины?

— Та такъ и менѣ видить ся; якоись молодои дѣвчины. — Въ слѣдъ за тымъ понеслась въ его губы зновъ густа хмара. — А теперь виджу ше щось бôльше: двѣ дуже маленькі нôжки, гладонькі якъ шовкъ....

— А бôльше нѣчого? — пытаю по хвили.

— Чому нѣ; чекай лишь! червоні непшабі [5]) и ясный ахалукъ.[6])

[4]) Выступцѣ, пантофлѣ въ загнеными до горы кôнцями.

[5]) Жѣночі шараварки. — [6]) Загортка.

Потягнувъ зновъ пѣлымъ духомъ зъ бурштиновои пипки.

— Ануко, далѣ, Гаджі, далѣ! Тажь въ тыхъ непшабі и ахалуку мусить хтось бути, не лишь самі двѣ нôжки.

— Певно, що хтось въ нихъ есть. Ахалукъ бѣлый якъ снѣгъ, але ще бѣлѣйша шийка, що зъ него выстае.... А теперь виджу вже добре и якесь личко, таке ясне, якъ той кришталъ зъ осстиньскихъ горъ.... ; уста якъ той рожевый пупнокъ, що лише що розпукъ ся.... очи чорні якъ небо въ ночи, а въ кождôмъ по однôй свѣтлчôй зôрочцѣ.

Сидить собѣ середъ хрещатого вересу передъ хатою и вышивае крапленымъ шовкомъ кусень якоись вовняной матеріѣ. Поза хатою пôднимають ся скалы ажь до самого неба; ихъ вершки бѣлі, а сонце розсыпаесь пышно искрами по ледоватыхъ кôнчикахъ, що нѣколи не топнѣють.

Въ хатѣ жие недобрый чоловѣчиско; вôнъ не працюе, а ѣсти ему хоче ся и тому ходить по ночахъ зъ кôлькома товаришами до сусѣдныхъ ханôвъ [7]) красти худобу. Дитина не знае, що еѣ батько кôлька годинъ тому назадъ убивъ чоловѣка и що теперь кровь убитого кличе о пôмсту!...

Тамъ за тою темною скалою зачаѣвъ ся молодый хлопецъ, майже ще дитина, держить крѣсъ у дрожачихъ рукахъ и чекае на хвилю, коли той чоловѣкъ выйде зъ хаты и ста-

[7]) Село або оселя у Осетинцѣвъ.

дуть до Львова для выконаня кантатъ и всѣмъ членамъ „Сокола“ и охотничихъ сторожей огневыхъ, котрѝ прибудуть для удержаня порядку и безпечности пôдчасъ побуту Монарха у Львовѣ. Ц. к. львôвска Дирекція руху выконуючи той довволъ ґенеральнои Дирекціѣ буде давати не кождому просячому окрему карту ѣзды, але кождому гуртови спѣвакôвъ чи „Соколôвъ“ по однôй лише картѣ спôльнôй. Отже карты тѝ будуть такѝ: Для п. Н. Н. яко провôдника и ... (число) членôвъ товариства (назва). — На всѣхъ головныхъ улицяхъ и площахъ Львова вже зачинають прибиратись до принятя Є. Вел. Цѣсаря. Робôтники направляють гостинцѣ, вôдновлюють домы, закладають руры до илюмінаціѣ и т. п. На цѣлôмъ просторѣ вôдъ двôрця зелѣзничого ажь до палати Намѣстника подвôйный рухъ и оживленє. — Пôсля вѣстей въ Вѣдня Є. Вел. забавить въ Галичинѣ ажь до 7 вересня включно. Дня 8 верне до Вѣдня, а дня 10 вечеромъ удасть ся до Детениць въ Чехахъ на маневры и забавить тамъ до 14 вересня. Того дня выѣде на маневры угорскѝ, котрѝ будуть тревати чотири днѣ, а вôдтакъ побуде довшій часъ въ Будапештѣ.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла офіціяла Іосифа Лявдина зô Львова до Кракова, а асистентôвъ Ивана Бачиньского зъ Кракова до Нового Санча и Людвика Галечку зъ Нового Санча до Львова.

— **Справы скарбови.** Три нови повѣтови дирекціѣ скарбу вôйдуть въ житє въ початкомъ року 1893. Будуть они мабуть въ мѣстахъ: Бережанахъ, Чортковѣ и Жовквѣ.

— **Въ справѣ маневровъ пôдъ Перемышлемъ,** котрѝ вже оногды розпочали ся и потягнуть ся ажь до понедѣлка, доносить войскова часопись, Armeeblatt що, до нихъ не допущено анѣ справоздавцѣвъ анѣ не запрошено аташе войсковыхъ, що въ прочôмъ всюды буває при крѣпостныхъ маневрахъ. Звѣстно въ нихъ отже лишь тôлько що на вправахъ сихъ мають практично выпробовати ся всѣлякѝ найновѣйшѝ выназоды на поли артилерійнои и иншои военнои штуки.

— **Зъ Кобакъ** пишуть намъ: Заходами громадского секретаря п. Антона Кропивницкого, нового вôйта п. Ивана Букатчука и колькохъ новыхъ радныхъ вôдкрыто въ селѣ Кобакахъ при кôнци липня крамницю. Велика въ тôмъ заслуга молодого, письменного вôйта, котрый обнявши свôй урядъ взявъ ся заразъ енерґічно до дѣла и позаводивъ въ громадѣ красни порядки: понаправлявъ дороги, повычищувавъ керницѣ, заказавъ жидамъ продавати по закуткахъ горѣвку, заложивъ крамницю и довѣвъ до того, що раднѝ звязали ся словомъ не ходити до коршмы и додержують теперь слова. Єсть повна надѣя, що новый вôйтъ, дбалый такъ о добро громады, возьме ся и до вôдновленя читальнѣ, та вынайде и вôдновить шпихлѣръ громадскій, котрый десь заснѣтивъ ся.

— **На головнôй вежи церкви** при „Народнôмъ Домѣ“ у Львовѣ умѣщено передвчера однораменный хрестъ на обємистôй золотôй кули. По накритю сеи головнои вежи мѣдяною бляхою буде вже въ надвору робота коло церкви майже скôнчена. Руштованя вже знято и церковь выглядає величаво. Въ серединѣ она дуже простора; буде се оденъ зъ найбôльшихъ храмôвъ у Львовѣ. Лише сусѣдство не дуже гарныхъ камениць вôдъ вузкои улицѣ Краковскои, замешканои майже самыми жидами, буде псувати трохи добре враженє, яке церковь ся робить на чоловѣка.

— **На маневры.** Вô второкъ рано вымашерувавъ зъ Черновець 41-ій полкъ пѣхоты на маневры до Галичины. Зъ Черновець поѣхавъ вôнъ зелѣзницею до Станіславова, а зъ вôдси иде вже пѣшки дальше. Оркестра того полку буде пôдъ проводомъ свого капельмайстра, п. Костелецкого, грати публично у Львовѣ характеристичнѝ композиціи рускѝ и румуньскѝ.

— **Пригоды на Буковинѣ.** Кажуть, що крукъ крукови ока не выколе. Видко, що та пословиця не єсть такъ загальна, щобы єѣ до всѣхъ выпадкôвъ можна примѣнити, а найлѣпшимъ доказомъ того єсть слѣдуючій выпадокъ, якій ставъ ся минувшои ночи въ Чернôвцяхъ въ Молдавскôмъ готели. Тамъ пхнувъ екзекуторъ податковый Вартужилъ, другого екзекутора Данчула три разы ножемъ и забивъ єго. О сѣмъ убійствѣ нема ще близшихъ вѣстей. — Самоубійства на Буковинѣ, особливо мѣжь тамошными селянами множать ся въ страшный способъ. Ото въ трохъ послѣдныхъ дняхъ були тамъ ажь три самоубійства: въ Зеленевѣ повѣсивъ ся селянинъ Иванъ Федоракъ, а въ Гутнѣ селянинъ Михайло Бернюкъ; въ Цитинѣ знову позбавивъ ся житя черезъ утопленє въ Прутѣ зарôбникъ Василь Адамюкъ. — При чищеню каналôвъ въ Чернôвцяхъ впали робôтники: Никола Адамко и Михайло Литовскій, затуманенѝ ґазами, до каналу и тамъ удушили ся.

— **Войскови вправы и холера.** Бурмістръ зъ Опавы, дръ Роховальскій вôднѣсъ ся бувъ сими днями до войсковои команды першого корпуса въ Краковѣ зъ просьбою, щобы намѣрена концентрація галицкихъ баталіонôвъ краєвои обороны въ виду грозячои небезпечности холеры не вôдбувала ся въ Опавѣ, а команда вôдповѣла єму, що не може увзглядняти єго просьбы, позаякъ тѝ вправы розпорядило міністерство краєвои обороны и лишь оно може ихъ вôдкликати. Впрочѣмъ станъ здоровля въ галицкихъ корпусахъ єсть зовсѣмъ добрый, а вѣсти о появленю ся холеры въ Щаковѣ и Требінѣ суть безосновнѝ и були заперечени.

— **Звѣрска мати.** Ба, й звѣрскою годѣ назвати таку матѣрь, якъ та що оногды у Вѣдни выкинула черезъ вôкно въ третого поверха свою дитину. Прецѣ кожда хочь бы и яка дика звѣрина має серце для своеи дитины, стереже єѣ та боронить вôдъ всякого нещастя навѣтъ зъ нараженємъ власного житя а то чоловѣкъ, тварь розумна,— мати убиває власну дитину. Ото якась Анна Ріва такъ ненавидѣла свого осьмилѣтного сынка, що въ бѣлый день о 4 год. по полудни кинула єго черезъ вôкно въ третого поверха. Нещаслива дитина упала зъ такои высоты такъ сильно, що майже забилась на мѣсци. Коли збѣгли ся люде, то умираючій хлопчикъ мавъ ще тôлько силы, що розповѣвъ имъ, що єму мати зробила а вôдтакъ сконавъ. Люде були такъ розлюченѝ на звѣрску матѣрь, що були бы єѣ роздерли на мѣсци, але Ріва вхопила свою молодшу дитину на руки и заслонювалась нею. Наконець надбѣгла поліція и арештувала єѣ.

— **Великанка.** Тыми днями переѣзджала черезъ Варшаву Людвика Калиньска зъ повѣта Остролуцкого, дѣвчина незвычайно высока и широка. Она має теперь лише 17 лѣтъ, а важить 348 фунтôвъ. До сего богатого тѣла и ростомъ перевысшає она найвысшихъ мужчинъ. Она єсть донькою купця, що торгує бурштиномъ, и єѣ взявъ до цирку оденъ импресаріо, щобы показувати єѣ, якъ диво яке. Вôнъ зобовязавъ ся платити родичамъ Людвики по 500 рублѣвъ рôчно. Она умѣє читати и писати и умъ єѣ зовсѣмъ добре розвиненый.

— **Новый выназôдъ** готовъ мабуть выкликати реформу артилеріѣ европейскихъ войскъ. Єсть то такъ звана система выстрѣлôвъ оптичныхъ. Маринарка француска вже пробувала того нового способу стрѣляня и показалось, що вôнъ дуже певный на — людей. Мимо всякихъ новыхъ приладôвъ, якѝ въ артилеріи заведено, все таки не було ще способу правити пôсля вподобы кулями. Воякъ чимъ мавъ лѣпше око, тимъ лѣпше пушка трафляла. Притôмъ було богато заходу и треба було мати велику вправу. Отожь теперь капітанъ маринарки француской, де Фрессе вынайшовъ способъ, що того всего заходу теперь не треба. Вôнъ уживъ до того подôбного приладу, якъ при фотоґрафованю. Образъ цѣли, въ котру має трафити куля, вôдбиває ся въ люнетцѣ, котра переносить єѣ на вôдповѣдно умѣщеный кружокъ. Той що цѣляє, видить образъ предмету зовсѣмъ выразно и потребує лише пересуванємъ шрубокъ спровадити той образъ на середину кружка. Тогды якъ стрѣлить, то куля певно влучить въ цѣль. При тôмъ всѣмъ не треба богато вправы и заходу. Цѣвки корабельныхъ або крѣпостныхъ пушокъ зъ такимъ приладомъ не потребують мѣстити ся у просторыхъ вôкнахъ, щобы мѣряючій видѣвъ частину виднокруга, а выстане малый отвôръ на умѣщенє люнетки. Пробы зъ тымъ новымъ приладомъ вôдбувались у Франціи потайно вже два роки. Якъ заведуть той прикладъ и при польныхъ пушкахъ въ цѣлôй Европѣ, то можлива война буде дуже страшна.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 13 серпня. Декотрѝ ґазеты пôдносять зъ нагоды, що ґр. Таффе розпочинає чотирнацятый рôкъ своеѣ дѣяльности яко президентъ міністрôвъ, зъ признанємъ єго дѣяльность для народôвъ и державы.

Берлинъ 13 серпня. Ґр. Ранцавъ, зять кн. Бісмарка, котрый теперь перебуває въ Варцинѣ, не верне вже на свою посаду посла въ Газѣ.

Константинополь 13 серпня. Прпѣхавъ тутъ Стамболовъ и замешкавъ у болгарского агента Димитрова.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Курєръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Курєръ		Особовый			Мѣшан.
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновець	10·22	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

: Часъ львôвскій; рôзниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстѝ и пôдчеркненѝ мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Одвѣчальный редактєръ: Адамъ Крехowецкій.

не на порозѣ, щобы пôслати єму кулю въ єго злодѣйске серце!..

Сонце дрѣмало ще за горами, коли старшина привела хлопця до трупа: Дивись — каже оденъ — Мехмедъ, той злодѣй, убивъ твого батька; твоє дѣло пôмстити ся за погибшого! — Присягни! — казавъ другій — и тягнувъ за собою скавулячого пса, котрого пôдсунувъ хлопцеви пôдъ руки. Той послухавъ и придержуючи собаку надъ трупомъ промовивъ: Нехай такъ по сѣй правдѣ отся собака ляже въ порожнôй могилѣ моихъ прадѣдôвъ, коли не поплыне кровь за кровь!

Такъ отже сидѣвъ вôнъ скуленый за чорнымъ каменемъ, готовъ стрѣлити и ажь дрожавъ зъ охоты пôмстити ся, а може й вôдъ того, що вôнъ першій разъ мавъ позбавити житя чоловѣка.

Зновъ понѣсъ ся дымъ кружѣлцями попôдъ стелю и Гаджі замовкъ.

— Ну, и забивъ чоловѣка?

— Зажди... ще не виджу добре.

Завернувъ очима въ гору а по хвили вôдозвавъ ся:

— Теперь виджу якъ выходить той чоловѣкъ зъ хаты. Прислонивъ собѣ очи рукою, бо свѣтло сонця мерехтить на вершкахъ укрытыхъ снѣгомъ и ловить за очи... А ось и хлопецъ змѣривъ ся... Вже цѣляє въ само серце... Ажь чує, що хтось крикнувъ, и спустивъ крѣсъ. То дѣвчина выпростувала ся и станула мовъ каменемъ передъ смертеносне дуло!.. Той крикъ спасъ того поганця, вôнъ забѣгъ до хаты...

И зновъ настала перерва.

— А що дѣвчина?

— Дѣвчина все ще стоить и не рушить ся; лишь выдивилась великими очима, що свѣтять ся у неи, якъ у дикого кота... Наконець отворила губы: Покажись — каже — коли маєшь вôдвагу!... Покажись... хиба боишь ся безсильнои дѣвчины? Сонце зрадило тебе, що блищить вôдъ твого крѣса. То покажи вже и своє лице, ты боягузе!... И она розсмѣяла ся глумливо.

Хлопецъ таки не мавъ вôдваги; ставъ ся видко боягузомъ!... Посунувъ ся осторожно попôдъ скалу а вôдтакъ пôгнавъ въ долину ажь опинивъ ся въ темнôй, густо зарослôй дебрѣ. Тамъ притуливъ ся до чорнои, вогкои скалы а серце въ нѣмъ било ся и заедно єму казало: Боягузъ!

Минула година за годиною а хлопецъ все сидѣвъ на однôмъ мѣсци. Кудыжь було єму ити?... До дому? Тамъ не смѣвъ показати ся, доки не зробивъ свого дѣла!...

Настала нôчь; всюды зробилось тихо и темно.

...Теперь заяснѣвъ самъ вершокъ скалы а свѣтло мѣсяця посувало ся по нѣй чимъ разъ бôльше въ долину ажь нѣбы побѣлило єѣ. Теперь схопивъ ся и хлопецъ; вôнъ знає вузку и ховзку стежку, що веде вздовжь скалы, чимъ разъ высше, ажь вôдтакъ скручує до печеры, попôдъ котру шумить Арредонъ... Знаєшь, чому ту рѣку называють „дурноватою“?... Бо жене якъ безъ памяти... рве все зъ собою, що ѣй стоить на дорозѣ, гонить якъ скажена,

(Конець буде.)

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує и спродає

ВСЯКÛ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадной провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручає:

4½% листы гіпотечнû.
5% листы гіпотечнû преміованû.
5% листы гіпотечнû безъ преміи.
4½% листы Тов. кредитового земс.
4½% листы Банку краєвого.
4½% пожичку краєву галицку.

4% пожичку пропінаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
4½% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4½% пожичку пропінаційну угорску.

4% угорскû Облигаціи индемнизаційнû,

котрû то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купує и продає по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймає вôдъ Вп. купуючихъ всякû выльосованû, а вже платнû мѣсцеви паперы цѣннû, якъ такожь купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевû лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрû самъ поносить. 2

ГАЛИЦКІЙ 7

БАНКЪ КРЕДИТОВЫИ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручає

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 30 дневымъ выповѣдженємъ

3½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 8 дневымъ выповѣдженємъ, всѣже знаходячû ся въ обѣзѣ

4½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 90 дневымъ выповѣдженємъ, будуть опроцентованû почавши вôдъ дня 1 мая 1890 по 4% зъ дневнымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. Дирекція.

Штучнû 80

зубы и щоки

дôсля найновѣйшого системы американьского въ каучуку, золотѣ и цельюльоідѣ, якъ такожь всякû направы зубôвъ и то дешево, навѣть на раты споруджає ателіє дентистично-технічне

Б. БЕРІЕРА

у Львовѣ ул. Кароля Людвика ч. 5. дôмъ Вол. п. ШтромеНгера.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обємъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовû и господарскû обявы обширно и предметово**. Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашь збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якû на насъ накладає побôльшене обему, **высокость предплаты** зôстає **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаємо знайти бôльше розповсюднене.

══ Число пробне даромъ. ══

Рôчна предплата за 52 богатû змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

81

Новôсть! Новôсть!

Необходимый въ каждôй хатѣ

Бароскопъ

Вскавôвка хемічна погоды зъ термометрами Реоміра и Цельзія,

На 24 години показує погоду.

Прегарна и практична прикраса комнаты. За послѣплатою 1 зр. 40 кр. до кождои мѣсцевости оплатно посылає

РЕДЕРЕРЪ и СПÔЛКА,

Вѣдень I. Kolnerhofgasse 3/13. Складъ правдивыхъ шварцвальдскихъ домикôвъ и скриночокъ, що вказують погоду.

Поручає ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера у Львовѣ. 30

Въ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.